

[Anna Westergaard.]

derne har faaet, og jeg kan for saa vidt tiltræde Lovforslaget, som jeg i øvrigt efter Forholdene maa anse for en Nødvendighed.

Jeg skal imidlertid tillade mig at pege paa en enkelt Ting, en for Helheden lille Ting, men for dem, det drejer sig om, meget vigtig Ting, og det er Forholdet med de saakaldte samgifte Tjenestemænd, altsaa de Tjenestemænd, der gifter sig med Kolleger. Her er Regelen jo den, at saadanne Tjenestemandsfamilier faar eet Reguleringsstillæg til Deling, og Udviklingen i Lønssystemet er foregaaet paa den Maade, at til at begynde med var Reguleringsstillægget ikke saa stor en Del af den samlede Lønningsindtægt, men efterhaanden er det Reguleringsstillægget, der er blevet reguleret op, ikke Lønningen; den er blevet staaende. Efterhaanden er Reguleringsstillægget vokset saa stærkt i Forhold til selve Lønnen, at det nu for en jævn Lønning udgør omtrent Halvdelen af hele Indtægten, og derved forandres hele Forholdet, naar det drejer sig om Tildeling af et halvt eller et helt Reguleringsstillæg. Her opstaar det Forhold, at Reguleringen af Tillægget kommer til at spille en stor Rolle for den enkelte Families Økonomi. Jeg skal give et Eksempel. En Kontorassistent under Staten har en fast Løn paa 2 880 Kr., og hans Reguleringsstillæg er helt oppe paa 2 400 Kr., og hvis vi ser paa de samgifte og tager to Kontorassistenter med saadan en jævn Indtægt, faar de nu 1 200 Kr. mindre hver i Løn end en Tjenestemandsfamilie, hvor Hustruen har Erhverv uden for det offentlige Tjeneste eller gør sin Arbejdskraft frugtbringende inden for sit Hjem. Jeg skal i Parentes nævne, at to samgifte Tjenestemænd i Skat af en saadan Indtægt i København betaler ca. 1 350 Kr., medens en Tjenestemand, som er gift med en Kvinde, der har sin Gerning inden for Hjemmet, ikke betaler 1 350 Kr., men 630 Kr. Fra de offentlige Myndigheders Side straffer man altsaa efter min Mening det, at man gifter sig med en Kollega, paa urimelig Maade. Jeg synes, det er en uretfærdig Ordning, uanset at den efter nogen Modstand er tiltraadt af Tjenestemandsorganisationerne. Hos de paagældende vækker den — og jeg synes med Rette — megen Bitterhed. Det havde været meget ønskeligt, om de paagældende Organisationer ikke var gaaet med til at godkende den hidtidige Ordning med Hensyn til disse sidste Portioner, hvor man i Virkeligheden allerede er inde

paa at fravige de gamle Principper, som har været gældende op til nu. Ordningen er uretfærdig, og efter min Mening bør den snarest afløses af en anden. Nu er det desværre klart, at der, som Sagen her foreligger, og navnlig i Betragtning af, at Organisationerne har godkendt det afsluttede Forlig, næppe er Mulighed for at faa raadet Bod paa Skaden blot for det nye Tillægs Vedkommende til de samgifte, til Trods for at det her drejer sig om et i Forhold til Helheden ganske uvæsentligt Beløb.

Der sidder imidlertid, som allerede nævnt saavel af Ordføreren for det socialdemokratiske Parti (Alfred Kristensen) som for Det konservative Folkeparti (Malchau), for Tiden en Lønningskommission. Vi ved det alle tre, for vi sidder der alle tre, og denne Lønningskommission vil forhaabentlig snart kunne afslutte sit Arbejde. Der maa vi, synes jeg, have Sagen rejst, og forhaabentlig vil den ogsaa blive rejst der af Organisationsrepræsentanterne, der jo er Talsmænd ogsaa for de samgifte Tjenestemænd, der er Medlemmer af Organisationerne. Her maa der gøres noget for at faa gennemført en Reform, ikke alene for disse 4 Portioners Vedkommende, men af hele Ordningen vedrørende de samgifte Tjenestemænd, der efterhaanden er blevet stærkt forfordelt gennem Udviklingen. Situationen er i Virkeligheden ganske uholdbar for deres Vedkommende, ikke blot fordi den i sig selv er uretfærdig og urimelig, men ogsaa fordi hele Ordningen i sig indeholder en Spire til samfundsmæssigt set uønskelige Forhold ved at lægge en uforholdsmæssig stor økonomisk Byrde paa selve det at indgaa lovformeligt Ægteskab i de Tilfælde, hvor en Tjenestemand er saa uheldig at forelske sig i en Kollega. Konsekvenserne kan blive saare uheldige, og jeg synes, man maa gøre, hvad man kan, for at raade Bod herpaa.

Med disse Ord, og idet jeg henstiller til den højtærede Finansminister, naar Lønningskommissionens Betænkning skal behandles, at stille sig velvilligt over for en Reform af disse Forhold, der har saa mange uheldige Konsekvenser og i sig selv er urimelige, skal jeg paa Det radikale Venstres Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede Ordførere for deres enstemmige Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Der er ikke Anledning for mig